

ชุดที่ 4 เล่มที่ 8

กุญแจใจ

นิทานสารคดีที่ปลื้มใจคุณ!

ทุกคนมีความใฝ่ฝัน

จับตาไว้ที่เป้าหมาย

จุดกำเนิดความฝัน

3

บ่วงความสบาย
บทกลอน

4

ทุกคนมีความใฝ่ฝัน

5

เพิ่มความยิ่งใหญ่
ด้วยความฝัน

6

เคล็ดลับของจิมมี่ เยน

7

ไอเดียสิบเซนต์

8

จับตาไว้ที่เป้าหมาย

9

จากใจผู้ปกครอง
ช่วยเด็กสานฝันให้เป็นจริง

10

จุดกำเนิดความฝัน

11

เป้าหมาย
ไม่ใช่ลมตีปวงชน

12

ข้อควรคิด
ความฝัน

ฉบับ
ออกแบบ

ชุดที่ 4 เล่มที่ 8
ยูเอ็ม กราฟ

อีเมล
เว็บไซต์

contact@thaifamily.org
www.thaifamily.org

Copyright © 2013 by Motivated
สงวนลิขสิทธิ์

บ่อยครั้งเราคิดว่าถ้าเราเพียงแต่มี... พรสวรรค์ล้ำเลิศ
ที่พระเจ้ามอบให้ ได้รับมรดกก้อนใหญ่ มีการศึกษาต่อ
จากปริญญาตรีอีกสักสิบปี มีเส้นสายเป็นคนระดับสูงใน
สาขาของเรา ... เราคงประสบความสำเร็จแน่ๆ

น่าเสียดายที่ว่า ถึงแม้สิ่งเหล่านั้นอาจเป็นองค์ประกอบ
ที่จะช่วยให้ชนะ แต่สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ มีสิ่ง
ง่ายตายและหาง่ายกว่าหลายเท่า ซึ่งช่วยให้เราประสบความสำเร็จ คือ ทัศนคติที่แยกแยะอย่างชัดเจน และ
เป้าหมายที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ผลการศึกษาผู้ที่เรียนจบจากฮาร์วาร์ด พบว่าหลังจาก
จาก 20 ปี นักศึกษาจำนวนสามเปอร์เซ็นต์มีวิสัยทัศน์ที่
ชัดเจน และมีเป้าหมายที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร
บรรลุผลสำเร็จมากกว่า 97% ของนักศึกษาส่วนที่เหลือ
รวมกัน! ผลสรุปก็คือ “คนทั่วไปซึ่งมีพรสวรรค์ธรรม
ดาๆ มีความทะเยอทะยาน และมีการศึกษา จะล้ำหน้า
อัจฉริยะผู้ปราดเปรื่องที่สุดในสังคมไปได้ ถ้าหากบุคคล
นั้นมีเป้าหมายที่ชัดเจนแน่นอน”

ในขณะที่ค้นคว้าบทความสำหรับกูญแจใจฉบับนี้
และอ่านเรื่องเล่ามากมายจากผู้คนที่วิสัยทัศน์ใหญ่โต
ก็ปรากฏชัดว่าผู้ที่มีความฝันกลายเป็นจริง มีวิสัยทัศน์
แรงกล้าและทรงพลังมาตั้งแต่แรก เขาฝันใหญ่ แล้วก็
ตั้งเป้าหมาย แม้ว่าจะเริ่มตันด้วยเป้าเล็กๆ เพื่อให้ความ
ฝันกลายเป็นจริง

เรื่องจริงและเรื่องเล่าเกี่ยวกับผู้คนที่ความฝันกลายเป็นจริง
เป็นจริง มอบกำลังใจให้ฉันมีวิสัยทัศน์ที่ใหญ่ขึ้น และเริ่ม
ย่างก้าวไปสู่อนาคตที่สดใสยิ่งขึ้น ตามที่ฉันตั้งนิมิตไว้ ฉัน
หวังว่าจะเป็นเช่นนั้นสำหรับคุณด้วย ไม่ว่าคุณจะประสบ
กับสภาพการณ์เช่นไรในวันนี้ ก็ไม่มีขอบเขตจำกัด!

คณะผู้จัดทำ กูญแจใจ

บ่วงความสบาย

ผู้ประพันธ์นิพนธ์นาม ไม่ทราบแหล่งที่มา

ฉันเคยติดบ่วงความสบาย
ทำทายเป็นได้เลยว่ามีพลาดพลั้ง
มีการงานเป็นกรอบคอยบดบัง
แต่ก็กักขังฉันเอาไว้ทางกายใจ

ฉันนี่เฝ้าปรารถนาอึ้งนักร
ที่จักได้ลองทำสิ่งใหม่ใหม่
แต่บ่วงความสบายครอบงำรำไป
จึงทำได้เพียงแค่อั่งอึ้งอึ้ง

ฉันคิดว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ
ทุกสิ่งอันที่ไม่เคยได้ทดลอง
ฉันไม่นึกสนใจในสิ่งของ
ทั้งเงินทองเพชรนิลจินดา

ฉันอ้างว่ามีงานทำมากล้น
จำทนในบ่วงความสบายนี้หนา
แต่ส่วนลึกในใจเฝ้าเฝ้าหา
ให้ได้มาซึ่งสิ่งพิเศษที่รอคอย

ฉันจะไม่ปล่อยให้ชีวิตผันผ่านไป
โดยที่ได้แต่เฝ้าดูคนอื่นสำเร็จผล
ก้าวออกนอกขอบเขตปิดกั้นตน
เพื่อให้พ้นไปสู่การเปลี่ยนแปลง

ฉันย่างก้าวไปด้วยพลังใหม่
ฉันไม่เคยรู้สึกเช่นนี้ขอแกลง
อ้อลาที่บ่วงความสบายขอขี้แกลง
ใจเข้มแข็งจะไม่หวนคืนกลับมา

หากคุณตกอยู่ในบ่วงความสบาย
ไม่กล้าอย่างกรายไปแห่งหนไหน
พึงระลึกถึงผู้ที่กำชัยชนะไว้
ต่างมีใจคิดกักขังก่อนกล้าลอง

ก้าวไปพร้อมด้วยคำกล่าวสรรเสริญ
จะเชื่อเชิญฝันเป็นจริงตอบสนอง
พร้อมอ้อมรับอนาคตที่เฝ้าเฝ้าปอง
ผลสำเร็จเป็นของคุณแน่แท้จริง!

ทุกคนมีความไฟฟ้า

โดย เวิร์จเนีย ซาเทียร์ ไม่ทราบแหล่งที่มา

หลายปีมาแล้ว ฉันรับงานที่ฝ่ายสังคมสงเคราะห์เขตใต้ ฉันอยากให้เขาเห็นว่าทุกคนสามารถช่วยตัวเองได้ โดยที่เราเพียงช่วยกระตุ้นเขา ฉันขอให้ทางเขตเลือกคนกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการสงเคราะห์ เป็นผู้คนจากหลายเชื้อชาติ และกลุ่มครอบครัวต่างๆ แล้วฉันจะพบปะกับคนกลุ่มนี้สามชั่วโมงทุกวันศุกร์ ฉันของบเป็นค่าใช้จ่ายเล็กน้อยสำหรับงานนี้ตามความจำเป็น

สิ่งแรกที่ฉันกล่าวกับทุกคน หลังจับมือทักทาย คือ “ฉันอยากทราบว่าคุณมีความฝันอะไร” ทุกคนมองฉันราวกับว่าฉันไม่เต็มบาท

“ความฝันหรือ เราไม่มีความฝัน” ฉันกล่าวว่า “เฮ้อ สมัยที่คุณเป็นเด็ก เกิดอะไรขึ้น มีอะไรที่คุณอยากทำไหม”

หญิงคนหนึ่งบอกฉัน “ฉันไม่รู้ว่าคุณทำอะไรได้บ้างกับความฝัน แต่พวกหนูมากัดลูกๆ ฉัน”

“โอ้” ฉันกล่าว

“แย่มากเลย ไม่ใช่เท่านั้นค่ะ คุณมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับหนูพวกนั้น และลูกของคุณ แล้วจะช่วยเหลือได้อย่างไร”

“ฉันอาจติดมุ้งลวดประตูใหม่ เพราะมุ้งลวดขาด”

ฉันถามว่า “มีใครที่นี่ที่ซ่อมมุ้งลวดได้ไหม”

มีชายคนหนึ่งในกลุ่ม เขากล่าวว่า “ผมเคยทำนานมาแล้ว ตอนที่ปวดหลังมาก แต่ผมจะลองช่วย”

ฉันบอกเขาว่าฉันมีเงินอยู่บ้าง ถ้าเขาจะไปซื้อมุ้งลวดและช่วยซ่อมมุ้งลวดประตูให้หญิงคนนั้น

“คุณคิดว่าพอจะทำได้ไหมคะ”

“ครับ จะลองดู”

สัปดาห์ต่อมา เมื่อคนในกลุ่มนั่งลงแล้ว ฉันพูดกับหญิงคนนั้นว่า “มุ้งลวดคุณซ่อมหรือยัง”

“ซ่อมแล้วค่ะ” เธอกล่าว “ถ้าจั้นเราก็เริ่มฝึนกันได้ใช่ไหม” เธอยิ้มให้ฉัน ฉันกล่าวกับชายคนที่ช่วยซ่อมว่า

“คุณรู้สึกยังไง”

เขากล่าวว่า “มันก็แปลกดี ผมรู้สึกดีขึ้นมากเลย” นั่นช่วยให้คนในกลุ่มร่วมกันฝึนความสำเร็จที่ดูเล็กน้อยเช่นนี้ เปิดโอกาสให้คนในกลุ่มเล็งเห็นว่าความฝันไม่ใช่เรื่องบ้าบอ อย่างก้าวเล็กน้อยนี้เริ่มทำให้ผู้คนเล็งเห็นและรู้สึกได้ว่าบางสิ่งอาจเกิดขึ้นได้จริงๆ

ฉันเริ่มถามคนอื่นๆ เกี่ยวกับความฝันของเขา หญิงคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าเธออยากเป็นเลขานุการเสมอ ฉันถามว่า “แล้วมีอะไรขัดขวางคุณล่ะ” (นี่มักจะเป็นคำถามถัดไป)

เธอกล่าวว่า “ฉันมีลูกหกคน ถ้าฉันไปทำงาน ก็ไม่มีใครเลี้ยงลูก”

“เรามาด้วยกัน” ฉันกล่าว

“มีใครบ้างไหมในกลุ่มนี้ที่ช่วยเลี้ยงเด็กหกคน อาทิตย์ละหนึ่งหรือสองวัน ในขณะที่หญิงผู้นี้ เข้ารับการฝึกอบรมที่วิทยาลัยชุมชน”

หญิงคนหนึ่งกล่าวว่า “ฉันก็มีลูก แต่ฉันช่วย ได้”

“มาลงมือกันเลย” ฉันกล่าว เราวางแผน และหญิงผู้นั้นไปเรียน

ทุกคนพบบางสิ่ง ชายผู้ที่ย่วยซ่อมมุ้งลวด กลายเป็นช่าง หญิงผู้ที่รับดูแลเด็กกลายเป็นคน รับดูแลเด็กตามกฎหมาย ภายใน 12 สัปดาห์ ทุกคนไม่ต้องรับการช่วยเหลืออีกต่อไป

ฉันไม่ได้ทำเช่นนี้แค่ครั้งเดียว แต่ทำอีกหลาย ครั้งนับตั้งแต่นั้นมา ❀

เพิ่มความยิ่งใหญ่ด้วยความฝัน

ผู้ประพันธ์นิพนธ์นาม ไม่ทราบแหล่งที่มา

เคยมีคนถามนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จอย่างสูงว่า “คุณทำอะไรมากมายในชีวิตได้อย่างไร”

เขาตอบว่า “ผมมีความฝัน ผมปล่อยให้หัวใจจินตนาการ สิ่งที่ยอยากทำ แล้วก็เข้านอนและนึกคิดเกี่ยวกับความฝันของผม ตอนกลางคืน ผมฝันถึงความฝันของผม พอตื่นขึ้นตอนเช้า ผม เล็งเห็นหนทางทำให้ความฝันกลายเป็นจริง ขณะที่คนอื่นบอก ว่า ‘คุณทำไม่ได้หรอก นั่นเป็นไปไม่ได้’ ผมก็มุ่งหน้าไปสู่การ บรรลุผลตามที่ต้องการ”

ดั่งที่วูดโรว์ วิลสัน ประธานาธิบดีคนที่ 28 ของสหรัฐฯ กล่าวไว้ว่า “เราเพิ่มความยิ่งใหญ่ด้วยความฝัน ผู้ยิ่งใหญ่ทุกคน เป็นนักฝัน

“เขาเล็งเห็นสิ่งต่างๆ ผ่านหมอกจางๆ ตอนฤดูใบไม้ผลิ หรือ ในแสงไฟยามค่ำคืนที่ยาวนานตอนฤดูหนาว พวกเขาบางคน ปล่อยให้ความฝันที่ยิ่งใหญ่สลายไป ทว่าบางคนทะนุถนอมและ ปกป้องไว้ ผ่านวันเวลาเลวร้าย จนมาสู่วันเวลาที่สีแสงแดด สว่างไสว ซึ่งจะเกิดขึ้นเสมอ สำหรับผู้ที่หวังอย่างจริงจังใจว่า ความฝันจะกลายเป็นจริง”

อย่าให้ใครแย้งชิงความฝันของคุณไป หรือพยายามบอกคุณ ว่าเป็นไปไม่ได้หรอก

“ร้องเพลงขับขาน ใฝ่ฝัน คาดหวัง และหมั่นอธิษฐาน” ❀

เคล็ดลับของ จิมมี่ เยน

โดย อาตัม คาน จาก *Self-Help Stuff That Works*

คณะลูกขุนที่ประกอบด้วยนักวิชาการและนักวิทยาศาสตร์ผู้โดดเด่น รวมไปถึง อัลเบิร์ต ไอสไตน์ และออร์วิล ไรท์ นับถือ จิมมี่ เยน พอสสมควร จึงออกเสียงให้เขาเป็นหนึ่งในสิบของนักปฏิวัติชั้นนำสมัยใหม่ ในศตวรรษที่ยี่สิบ ทว่าเขาเพียงสอนชาวานาจีนให้หัดอ่านหนังสือ

สิ่งที่น่าทึ่งก็คือ สี่พันปีก่อนหน้านั้น มีแต่นักวิชาการเท่านั้นที่เรียนอ่านเขียนในประเทศจีน “ทุกคน” ทราบดี รวมทั้งชาวานาเอง ว่าชาวานาไม่สามารถเรียนหนังสือ

ความเชื่อที่ปลูกฝังสืบทอดกันมาเช่นนี้ คือ อุปสรรคข้อแรก ที่ว่า “เป็นไปไม่ได้” ของจิมมี่ เยน อุปสรรคข้อที่สองคือภาษาจีน ซึ่งประกอบด้วยอักษร 40,000 ตัว แต่ละอักษรบ่งบอกคำที่แตกต่างกัน! อุปสรรคข้อที่สามคือ ขาดเทคโนโลยี และถนนดี ๆ จิมมี่ เยน จะเข้าถึงชาวานา 350 ล้านคน ในประเทศจีนได้อย่างไร

อุปสรรคที่เป็นไปไม่ได้ เป้าหมายใหญ่โตที่เป็นไปไม่ได้ ทว่าเขาเกือบบรรลุผลแล้ว เมื่อเขาถูกบังคับให้ออกจากประเทศ

เขาล้มเลิกหรือเปล่า ก็เปล่าเลย เขาเรียนรู้จากความพ่ายแพ้ และขยายเป้าหมาย โดยสอนชาวโลกประเทศที่สามทั้งหมดให้หัดอ่านโปรแกรมอ่านเชิงปฏิบัติ เหมือนที่เขาคิดค้น

ขึ้นมาที่ประเทศจีน เริ่มผลิตคนที่อ่านเขียนได้เหมือนบ่อน้ำมันที่พวยพุ่งในประเทศฟิลิปปินส์ ไทย ศรีลังกา เนปาล เคนยา โคลัมเบีย กัวเตมาลา อินโดนีเซีย บังคลาเทศ กานา อินเดีย ผู้คนพากันอ่านออกเขียนได้ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์เผ่าพันธุ์ของเขา เขาได้รับประโยชน์จากความรู้ที่มนุษย์ชาติสะสมไว้

สำหรับพวกเราที่ถือว่าการอ่านออกเขียนได้เป็นเรื่องธรรมดา ผมขอให้คุณพิจารณาสักครู่ ว่าโลกของคุณจะแคบแค่นี้ ถ้าคุณไม่เคยหัดอ่าน และไม่มีโอกาสใช้วิทยุหรือโทรทัศน์

ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ฝ่ายพันธมิตรจ้างชาวานาจีน 180,000 คน มาเป็นแรงงานสงคราม พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ทราบเลย ว่าประเทศอังกฤษ เยอรมัน หรือฝรั่งเศสอยู่ที่ไหน เขาไม่ทราบว่าเขาถูกจ้างให้มาทำอะไร และไม่ทราบด้วยซ้ำว่าสงครามคืออะไร!

ขอให้พยายามเข้าใจ ถ้าทำได้ ถึงความว่างเปล่า ความมืดมิด ความขาดแคลน ในหมู่ผู้คนที่อ่านไม่ออก จิมมี่ เยน คือผู้ช่วยกอบกู้พวกเขาไว้

อะไรคือเคล็ดลับของจิมมี่ เยน เขาพบความจำเป็นที่แท้จริง และพบว่าในตัวเขาเองมีความปรารถนาแรงกล้าที่จะตอบสนองความจำเป็นนั้น แล้วเขาก็ลงมือปฏิบัติการ เขาพยายามทำ

บางสิ่งเพื่อช่วยเหลือ ถึงแม้ว่าจะดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้
เขาทำงานหนัก โดยเริ่มต้นด้วย
สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขา แล้วก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น ทีละเล็กทีละ
น้อย

ผู้ประพันธ์ชาวอังกฤษชื่อ โทมัส คาร์ลิล กล่าวว่า
“ภารกิจหลักของเราก็คือ ไม่ใช่มองสิ่งที่ลางเลือนอยู่แต่
ไกล ทว่าทำสิ่งที่เล็งเห็นชัดเจนที่อยู่ใกล้มือ” จิมมี เยน
ทำเช่นนั้น เขาเริ่มต้นโดยสอนชาวนาสองสามคนให้หัด
อ่าน โดยไม่มีโต๊ะเรียน ไม่มีปากกา ไม่มีเงิน ไม่มีเครื่อง
โปรเจคเตอร์ เขาเริ่มต้นจากที่ๆ เขาอยู่ ทำสิ่งที่เล็งเห็น
ได้ชัดเจนและใกล้มือ

คุณต้องทำแค่นี้แหละ เริ่มเดี๋ยวนี้เลย เริ่มตรงนี้ ทำ
สิ่งที่เล็งเห็นได้ชัดเจนและใกล้มือ ❀

ไอเดียสิบเซนต์

ผู้ประพันธ์นิรนาม ไม่ทราบแหล่งที่มา

สมัยที่ เอฟ ดับบลิว วูลเวิร์ธ ยังหนุ่ม เขาเป็น
เสมียนในร้านค้า เขาพยายามชักจูงเจ้านายให้จัด
รายการลดล้างสต็อก โดยขายสินค้าในราคาสิบเซ็นต์

เจ้านายเห็นพ้อง ความคิดดังกล่าวประสบความสำเร็จและลือชื่อไปทั่ว นี่ตลใจให้วูลเวิร์ธเปิดร้านของ
ตนเอง โดยขายสินค้าในราคาขึ้นละห้าเซ็นต์และสิบ
เซ็นต์ เขาต้องการเงินทุน เขาจึงขอให้เจ้านายช่วยลงทุน
โดยรับดอกเบียจากร้านของเขา

เจ้านายปฏิเสธโดยสิ้นเชิง “ความคิดนี้เสี่ยงเกินไป”
เขาบอกวูลเวิร์ธ “มีสินค้าไม่กี่อย่างที่ขายราคาห้าเซ็นต์
หรือสิบเซ็นต์ได้” วูลเวิร์ธลงมือทำ แม้ว่าเจ้านายไม่
สนับสนุน เขาไม่เพียงประสบความสำเร็จกับร้านแห่ง
แรก ทว่าในที่สุดเขาก็กลายเป็นเจ้าของร้านเอฟ ดับบลิว
วูลเวิร์ธ ที่มีสาขาทั่วประเทศ ต่อมาได้ยินกันว่าเจ้านาย
เก่ากล่าวว่า “ผมคำนวณดูแล้ว ทุกถ้อยคำที่ผมใช้ เพื่อให้
วูลเวิร์ธล้มเลิกความคิด ผมต้องขอใช้ประมาณหนึ่ง
ล้านเหรียญ” ❀

กฎแห่ง ๕๐๓ 4 เล่มที่ 8

วาย ซี เจมส์ เยน (ชื่อจีน 晏阳初
หยาน ยังชู ค.ศ.1890-1990) เพื่อน
ของเอนที่พูดภาษาอังกฤษรู้จักเขาใน
นามว่า “จิมมี” เขาเป็นชาวจีน เป็น
นักการศึกษาและผู้จัดระเบียบงาน
ผลงานของเขาซึ่งเป็นที่เลื่องลือ คือ
การสอนคนจำนวนมากให้อ่านออก
เขียนได้ และการฟื้นฟูชนบท โดย
เริ่มต้นที่ประเทศจีน ต่อมาดำเนิน
งานในหลายประเทศ หลังจากที่ช่วย
เหลือกรรมกรชาวจีนในฝรั่งเศส ตอน
สงครามโลกครั้งที่ 1 ค.ศ. 1920
อันดับแรก เยนได้ก่อตั้งสมาคมการ
ศึกษามวลชนประจำชาติ เพื่อช่วย
ให้ประชาชนชาวจีนอ่านออกเขียนได้
จากนั้นเขาก็หันไปทำการพัฒนาชนบท
ตามหมู่บ้านต่างๆ ในประเทศจีน ที่ซึ่ง
มีชื่อเสียงที่สุดคือ เมืองเตงเซียน ใน
มณฑลเหอเป่ย์ จากปี ค.ศ.1926 ถึง
1937 เขาเป็นส่วนสำคัญในการก่อตั้ง
คณะกรรมการร่วมพัฒนาชนบท เมื่อปี
ค.ศ.1948 แล้วเขาก็ย้ายไปอยู่ที่ไต้หวัน
หลังจากที่ ดร.เอน จัดตั้งองค์กร
พัฒนาชนบทที่ฟิลิปปินส์ และสถาบัน
พัฒนาชนบทนานาชาติ เขากลับไปยัง
ประเทศจีนในทศวรรษที่ 1980 ทว่าเขา
เสียชีวิตที่นิวยอร์ก ในปี ค.ศ. 1990
- วิถีที่เดียว

จับตาไว้ที่เป้าหมาย

ผู้ประพันธ์นิพนธ์ จาก *A 2nd Helping of Chicken Soup for the Soul*

เมื่อมองไปข้างหน้า ฟลอเรนซ์ แชตวิก ไม่เห็นอะไรเลย นอกจากหมอกหนาทึบ ร่างเธอรู้สึกขา เหว่นว้ายน้ำมาได้ลืบทักหัวโหม่งแล้ว

เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ว่ายน้ำข้ามช่องแคบอังกฤษ ตอนนี้อยู่อายุ 34 ปี เธอมีเป้าหมายที่จะเป็นผู้หญิงคนแรกที่ว่ายน้ำจากเกาะคาทาลินา ไปยังชายฝั่งแคลิฟอร์เนีย

ตอนเช้าวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ.1952 ท้องทะเลเย็นยะเยือก และหมอกหนามาก เธอแทบจะมองไม่เห็นเรือกู้ชีพ ฉลามหลายตัวว่ายเข้ามายังร่างเพริ้วที่โดดเดี่ยวของเธอ เสียงปีนยวาทที่ตั้งขึ้นไล่พวกมันไป เธอดิ้นรนต่อสู้กับท้องทะเลที่หนาวเหน็บต่อไป หัวโหม่งแล้ว หัวโหม่งเล่า ขณะที่คนหลายล้านเฝ้าดูทางสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ

เรือลำหนึ่งแล่นไปข้างๆ ฟลอเรนซ์ คุณแม่และครูฝึกของเธอคอยให้กำลังใจ เขาบอกเธอว่าอีกไม่กี่โกล ทว่าเธอเห็นแต่หมอก เขา

ปลุกขวัญ บอกเธอว่าอย่ายอมแพ้ เธอไม่เคยยอมแพ้...จนบัดนี้ อีกเพียงครึ่งไมล์ เธอขอให้รับเธอขึ้นเรือ

ขณะที่ร่างยังหนาวเหน็บจากน้ำทะเลเย็นยะเยือก หลายชั่วโมงต่อมา เธอบอกนักข่าวว่า “ฉันไม่ได้แก้ตัวนะ ถ้าฉันแค่เห็นฝั่ง ฉันคงว่ายน้ำไปถึง” ไม่ใช่เพราะว่าเธอเหนื่อยล้า หรือแม้แต่ความหนาวเย็น ที่ทำให้เธอยอมแพ้ ทว่าหมอกต่างหาก เธอมองไม่เห็นเป้าหมาย

สองเดือนต่อมา เธอลองอีกครั้ง คราวนี้ทั้งๆ ที่มีหมอกหนา เธอว่ายน้ำไปด้วยศรัทธา แรงกล้า และนิมิตภาพเป้าหมายอยู่ในใจอย่างชัดเจน เธอรู้ว่าเบื้องหลังหมอกมีพื้นแผ่นดิน คราวนี้เธอทำสำเร็จ!

ฟลอเรนซ์ แชตวิก กลายเป็นผู้หญิงคนแรกที่ว่ายน้ำข้ามช่องแคบคาทาลินา ทูบสถิตินี้กว่ายี่สิบห้าปีถึงสองชั่วโมง ❀

นึกคิดด้วยใจจดจ่อ

โดย ไบรอัน คาวานอฟ T.O.R จาก *More Sower's Seeds*

วันที่อากาศแจ่มใส เอาแว่นขยายและหนังสือพิมพ์ปึกหนึ่งออกไปทำการทดลองข้างนอก ถือแว่นขยายไว้เหนือแผ่นกระดาษที่ขยำไว้เป็นกอง ถึงแม้ว่าคุณจะเพิ่มพลังแสงแดดจากเลนส์แว่นขยาย คุณจะไม่มีวันจุดไฟ แต่ถ้าคุณถือแว่นขยายไว้นิ่งๆ ดวงอาทิตย์พุ่งไปที่จุดหนึ่ง คุณจะให้ทวีคูณผ่านเลนส์ และจุดไฟ การมีใจจดจ่อส่งผลกับพลัง ด้วยการจดประกายไอดีเดียวที่

ให้ลุก ถ้าคุณขยับแว่นไปมา ให้ลำแสงจากพลังงานของก็ควบคุมพลังดวงอาทิตย์ให้ลุกขึ้นได้ ความคิดเช่นกัน! ลองดูสิ บินว่อนอยู่ในหัวคิด ❀

ช่วยเด็กसानฟันให้เป็นจริง

เว็บไซต์ปรับเปลี่ยน

ความฝันสมัยเด็กมีมากมายหลากหลาย บางครั้งมาจากความเพ้อฝันลมๆ แล้งๆ ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหล ตลก หรือเป็นไปไม่ได้

บางครั้งเป็นความฝันที่ก่อเกิดจากภายใน เริ่มต้นด้วยแสงเล็กๆ ในจิตใจ แล้วเติบโต จนเป็นความปรารถนาแรงกล้า ความฝันนี้ไม่ใช่ไอเดียสำหรับช่วงเวลาเร่ร่อน “เมื่อฉันโตขึ้น” ทว่าเป็นความฝันสำหรับตอนนี้ เป็นสิ่งที่เด็กต้องการใส่ลงในวันนี้ เป็นสิ่งที่เด็กจะต่อสู้ให้ได้มา พยายามทำ และเก็บออมเพื่อสิ่งนั้น นี่คือความฝันที่ผู้ปกครองต้องให้การสนับสนุน และช่วยให้เติบโต

เมื่อความฝันก่อเกิดในใจ ก็ควรจะได้รับ การหล่อเลี้ยง สำนวณ และสานต่อร่วมกัน ทั้งผู้ปกครอง และเด็ก เด็กที่มีความฝันอาจไม่สามารถสำรวจความฝันได้ หรือไม่อาจบ่งบอกความปรารถนาได้อย่างเต็มที่ นี่เองผู้ใหญ่จึงต้องมีส่วนร่วมด้วย

คุณมีความฝันอะไร

ลองนึกถึงสมัยที่คุณยังเด็ก คุณมีความฝันอะไรบ้าง คุณบรรลุผลตามนั้นหรือเปล่า และควรค่าที่จะใส่ลงในวัยผู้ใหญ่ ถึงแม้ว่าจะไม่มีประโยชน์ต่อคุณในวันนี้

สมัยที่ฉันอายุสี่ขวบ วันหนึ่งฉันนั่งอยู่ใต้สะพานขาว วางแผนชีวิต ว่าฉันอยากจะเป็นอะไร เมื่อโตขึ้น จากแผนนั้นก็มีความฝันก่อเกิดขึ้นมากมาย ความฝันหนึ่งคือการตัดเย็บผ้า

ถึงแม้ว่าการเรียนเย็บผ้าจะดูเหมือนว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตนัก ฉันก็ทราบว่ามันต้องการอะไร จึงไล่ล่าทุกวิถีทางที่ทำได้ ฉันขอให้คุณยายคนหนึ่งสอนฉันตัดถักโครเชต์ และขอให้คุณยายอีกคนหนึ่งสอนฉันปักผ้า ไม่นานนักฉันก็เย็บเสื้อผ้าตุ๊กตาด้วยมือ พอฉันอายุได้เจ็ดขวบ ฉันก็เย็บผ้าได้คล่องพอสมควร พอเรียนชั้นมัธยม ฉันเย็บเสื้อผ้า 90% ของตัวเอง รวมทั้งเย็บผ้ารวมและของฝากต่างๆ

ความฝันของลูก

วันนี้เองลูกวัยห้าขวบบอกเขาอยากเล่นไวโอลิน ฉันเคยได้ยินเรื่องราวนักประพันธ์เพลงผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเริ่มต้นเส้นทางชีวิต ตอนอายุสองขวบ ฉันนั่งลงและให้ลูกสัมผัสไวโอลิน เขายังไม่พร้อมที่จะเรียนและคงจะอีกนาน อย่างไรก็ตาม เขาพร้อมที่จะรับกำลังใจ ทั้งนี้ทั้งนั้นคุณแม่แม่เชื่อว่าเขาทำได้ เขาจะไม่มีข้อสงสัยข้อข้องใจในความสามารถของตัวเอง

กำลังใจคือของขวัญยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งที่พ่อแม่มอบให้ฉัน ถึงแม้ว่าท่านจะไม่เข้าใจความปรารถนาแรงกล้าของฉัน ทว่านั่นเป็นของขวัญที่เด็กทุกคนควรจะได้รับ ✨

จุดกำเนิดความฝัน

ผู้ประพันธ์นิพนธ์

คณเห็นด้วยไหมกับถ้อยแถลงที่ว่า ความฝันเกิดจากไอเดีย ไอเดียง่ายๆ ที่ผุดขึ้นมาในหัวคิด

ย้อนกลับไปในสมัยศตวรรษที่ 19 พี่น้องสองคนมีไอเดีย ซึ่งผลที่สุดกลายเป็นความฝันอันแรงกล้า เขาไล่ล่าความฝันไม่หยุดหย่อน และก็บรรลุผลสำเร็จเป็นรางวัล ซึ่งผันเปลี่ยนการเดินทางทั่วโลก

เมื่อวันศุกร์ที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1903 เวลา 10:35 น. พี่น้องตระกูลไรท์ (วิลเบอร์และออร์วิล) บรรลุผลตามที่ใฝ่ฝัน เขาเห็น

ฟ้าบน “เครื่องบินขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ลำแรกของโลก มีน้ำหนักมากกว่าเครื่องยนต์ที่บินได้ใดๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น

มา มีระบบควบคุมทิศทาง และบินได้นาน” เหตุการณ์น่าทึ่งจำนี้เกิดขึ้นที่เมืองคิตตีฮอว์ก รัฐนอร์ทแคโรไลนา ตอนเช้าในวันที่อากาศหนาวเย็น และลมแรง

ความฝันเริ่มต้นด้วยไอเดียที่ปลูกฝังในหัวคิดของเขา จากของเล่นที่บิดามอบให้ หนุ่มทั้งสองกล่าวว่า “ตอนปลายฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1878 คุณพ่อกลับถึงบ้านค่ำวันหนึ่ง พร้อมด้วยของในมือที่ใส่กล่องมาให้เห็นบางส่วน ก่อนที่เราจะเห็นว่าเป็นอะไร คุณพ่อโยนมันขึ้นไปในอากาศ แทนที่จะตกลงพื้น ตามที่เราคาดหมาย

มันบินไปรอบห้อง จนกระทั่งไปติดที่เพดาน มันกระพือปีกครู่หนึ่ง แล้วก็ตกลงพื้นในที่สุด”

ของเล่นง่ายๆ ขึ้นนี้ ทำจากไม้ไผ่ จุกไม้ก๊อก และหนังยาง พี่น้องตระกูลไรท์ตื่นตาตื่นใจ และจุดประกายความสนใจชั่วชีวิต ในการที่จะทำให้มนุษย์เห็นบินขึ้นฟ้า

พี่น้องตระกูลไรท์เป็นนักคิดผู้ยิ่งใหญ่ เขาชอบเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ตอนแรกเขาเอาชิ้นส่วนที่แตกหักมารีไซเคิล สร้างเครื่องบินขึ้นมา และเปิดสำนักพิมพ์ของตัวเอง แล้วเขา

ก็หันไปสนใจกับจักรยาน ในปี ค.ศ.1893 เขาเปิดบริษัทไรท์ไซเคิล ซึ่งขายรถจักรยานมือสอง ทว่าวิลเบอร์ (พี่คนโต) ปักใจกับสิ่งที่น่าตื่นเต้นมากกว่า

“ความคิดที่ก่อเกิดขึ้นในใจ ด้วยความเชื่อ
จะบรรลุผลสำเร็จ”
— บิลเลียน ฮิลล์

เขาตัดสินใจไล่ล่าการบินอย่างจริงจัง

สองพี่น้องใช้เวลาหลายชั่วโมงค้นคว้าทดสอบเครื่องจักรของเขา และปรับปรุง หลังจากการพยายามบินที่ไม่สำเร็จ ตอนแรกเป็นงานอดิเรก แล้วก็กลายเป็นความปรารถนาแรงกล้า ด้วยความตั้งใจแน่วแน่ และความอดทน เขาสานฝันจนกลายเป็นจริง ในปี ค.ศ. 1903

คราวหน้าเมื่อคุณได้ยินได้เห็น หรือเดินทางด้วยเครื่องบิน ระลึกไว้ว่ามันเริ่มต้น ณ จุดใด ไอเดียง่ายๆ ผุดขึ้นในหัวคิดเด็กหนุ่มสองคน

ซึ่งเรียนไม่จบมัธยมปลาย เชื่อหรือไม่ว่า เขาไม่มีปริญญาจากมหาวิทยาลัยด้านวิศวกรรมการบิน คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ หรือวิชาอื่นๆ เขาไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ ตามหลักวิชาการ อันที่จริงแล้ว เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันหลายคนที่ไม่ได้เห็นผลสำเร็จกับตาตนเอง แทบไม่เชื่อว่าช่างรถจักรยานสองคน จากเดย์ตัน รัฐโอไฮโอ ประสบความสำเร็จ ตามที่เอ่ยอ้าง

คุณทำตามไอดีอะไรอยู่ คุณบอกว่าทำเช่นนั้นเช่นนี้ไม่ได้ เพราะคุณไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์

หรือ คุณจำกัดตัวเอง โดยบอกว่าคุณไม่ฉลาดพอหรือ คุณเห็นด้วยกับคนส่วนใหญ่ที่บอกว่ามีคนประดิษฐ์หรือคิดค้นทุกสิ่งหมดแล้ว

นับตั้งแต่มีบุคลากรคอมพิวเตอร์รุ่นแรก ในปี ค.ศ.1981 เราก็สามารถทำหลายสิ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีสุดยอดคอมพิวเตอร์เล่นเพลงให้ฟัง และมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัวไว้ใช้ คุณก็บรรลุผลตามความฝันได้ ก่อนอื่นจุดกำเนิดความฝันที่มีไอดี ไอดีง่ายๆ ที่พวกเราคนใดก็นึกคิดได้! ✨

เป้าหมาย ไม่ใช่เมตติบองชน

โดย ปีเตอร์ แม็ควิลเลียมส์ จาก Do It: Let's Get Off Our Butts ปรับเปลี่ยน

มี ปูชนิดหนึ่งที่จับไม่ค่อยทัน มันคล่องตัว และฉลาดมาก มันสามารถหนีออกจากกับดักปูใดๆ ทว่าปูพวกนี้ก็ถูกจับได้หลายพันตัวทุกวัน เพราะมันมีนิสัยเฉพาะเพียงมนุษย์อย่างหนึ่ง

กับดักเป็นกรงตาข่ายที่มีรูข้างบน มีเหยื่ออยู่ในกรง กรงถูกหย่อนลงไปใต้น้ำ ปูตัวหนึ่งเข้ามาในกับดัก แล้วเริ่มกินเหยื่อ ปูตัวที่สองเข้ามาร่วมวง แล้วก็ตัวที่สาม! อย่างไม่รู้ตัว ผลที่สุดเหยื่อหมด

พวกปูอาจปีนตาข่ายด้านข้างขึ้นมา และออกจากกรงข้างบนไปได้อย่างง่ายดาย แต่มันไม่ทำเช่นนั้น มันพากันติดอยู่ในกรง ปูตัวอื่นๆ ผ่านมา ก็เข้ามาอยู่ด้วย ถึงแม้ว่าไม่มีเหยื่อแล้วก็ตาม

ถ้าปูตัวใดตระหนักว่าไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ในกับดักอีกต่อไป และพยายามออกมา ปูตัวอื่นๆ ก็จะพากันรุมเพื่อหยุดยั้งไว้ โดยที่คอยดึงปูตัวนั้นลงมาจากด้านข้างกรงไม่หยุด ถ้ามันยังปีนขึ้นไปอีก ปูตัวอื่นๆ จะดึงก้ามของมันออก ไม่ใช่

มันปีนขึ้นไปได้อีก

เนื่องจากพลังหนุ่มมาก พวกปูจึงติดอยู่ในกรงด้วยกัน แล้วก็มีคนดึงกรงขึ้นไป ที่ทำน้ำก็ถึงเวลาทานอาหารจานอร่อยแล้ว

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างปูกับมนุษย์ก็คือ อยู่ในน้ำ ส่วนมนุษย์อยู่บนบก ปูมนุษย์ (ซึ่งเราเรียกว่าเมตติชน) มักจะไม่ใช้กำลังกาย แต่ใช้วิธีการที่มีประสิทธิผลมากกว่า ด้วยมือและปาก ได้แก่ ความสงสัย การเขาะเขี้ยว ถากถาง เหน็บแนม ดูถูกดูแคลน เหยียดหยาม หยอกล้อ โทกทัก และอื่นๆ นานับประการ ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในพจนานุกรม

วิธีรับมือกับคนพวกนี้ก็คือ วิธีเดียวกับที่ปูชื่อ โจนาธาน เจฟรี่ นำมาใช้ในหนังสือเรื่อง ปูกับพรรคพวก (จำได้ไหม ในหนังสือเรื่องนั้นมีปูที่ไม่พอใจกับการเดินไปมา มันอยากหัดเดิน บัลเลต์ได้น้ำหรือใจ) โจนาธานรู้ดีถึงภัยอันตรายจากการพยายามออกมาจากกรง จึงบอกว่า “เฮ้! สนุกดีนะ! การขมขมปู! ฉันจะไปพาปูมาอีก!” แล้วมันก็เดินออกไปสู่อิสรภาพ ✨

ความฝัน

ความฝันทุกอย่างกลายเป็นจริงได้ ถ้าเรากล้าไล่ล่าความฝัน
— วอลท์ ดิสนีย์

ฝันร้ายกว่าว่าคุณจะอยู่ตลอดไป ทว่าใช้ชีวิตเรากับว่า
คุณจะสิ้นใจวันนี้ — เจมส์ ดีน

ถ้าผู้ใดมุ่งหน้าไปด้วยความเชื่อมั่น ตามทิศทางความฝัน และ
พยายามดำเนินชีวิตตามจินตนาการ เขาจะประสบความสำเร็จ
เกิดคาด ในวันเวลาที่ปกติธรรมดา — เฮนรี เดวิด ธอโร

ความเป็นจริงไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง ความฝันคือความเป็นจริง
— ทูแพ็ค เซเคอร์

ความฝันไม่ได้กลายเป็นจริงเพราะมันดีหลัง ทว่าต้องอาศัย
การลงมือทำ ความตั้งใจแน่วแน่ และความเพียรพยายาม
— โคลิน โฟเวลล์

อย่าฝันเล็กๆ เพราะฝันเล็กๆ ไม่มีพลังล้นใจใคร
— โยฮัน วูล์ฟแกง วอน โกลี

ความฝันยิ่งใหญ่ทุกครั้งเริ่มต้นจากนักฝัน ระลึกไว้เสมอว่าคุณ
มีพลัง ความอดทน และศรัทธาแรงกล้าอยู่ในใจ เพื่อเอื้อมไปถึง
ดวงดาว ที่จะเปลี่ยนโลก — แอเรียส ทูแมน

ความฝันคือคำตอบของวันนี้ สำหรับคำถามในวันพรุ่งนี้
— เอ็ดการ์ เคซี

คนเราไม่แก่ชรา จนกว่าความเสียใจจะมาแทนที่ความฝัน
— จอห์น แบร์มอร์

การที่จะบรรลุผลยิ่งใหญ่ เราไม่เพียงต้องลงมือทำ ทว่าต้องฝัน
ด้วย เราไม่เพียงต้องวางแผน ทว่ามีความเชื่อด้วย
— อดนาโทล ฟรานซ์